

Capitolul 17

Legea jertfei pentru păcat

Leviticul 6. 17-23

Avem aici iarăși o nouă descoperire a lui Dumnezeu, care este introdusă prin cuvintele: „Domnul a vorbit lui Moise, spunând: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, spunând: „Iată legea jertfei pentru păcat“ (Leviticul 6.24,25). Să observăm că Domnul vorbește într-adevăr lui Moise, însă cuvintele sunt pentru Aaron și pentru fiii săi. Am văzut că Aaron este o imagine a Domnului Isus ca Mare Preot, în timp ce fiii lui Aaron sunt o imagine a noastră, în măsura în care suntem în mod practic preoți, adică înfăptuim practic ce a devenit orice credincios pe baza lucrării Domnului Isus. Asta înseamnă că noi avem părtașie cu Tatăl și cu Fiul și suntem obișnuiți să slujim în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu, care stă pe tronul Său de slavă. Acolo am învățat să judecăm totul așa cum El judecă și știm ce sfințenie se cere ca să ne apropiem de Dumnezeu. Atunci noi putem să exercităm și slujba preotească amintită aici.

Aaron este amintit în primul rând. Și în versetul 26 se spune „preotul“, adică la singular. Cred că aici vedem clar pe Domnul Isus. Dacă ne gândim la lucrarea de ispășire de pe cruce, se înțelege de la sine că este vorba numai de El. La această lucrare omul poate numai să-I mărească suferințele și să îngreuneze judecata care L-a atins. Însă dacă noi ne ocupăm cu păcatele preotului uns sau ale întregii adunări locale (compară capitolul 4.3-20), atunci numai Domnul Isus poate fi amintit. Dacă toată adunarea locală sau toți fiii lui Aaron au păcătuit, numai Domnul Isus ca Mijlocitorul nostru (1 Ioan 2.2) poate mânca jertfa pentru păcat și prin aceasta să Se facă una cu noi în necurăția noastră. De aceea în versetul 30 se spune să nu se mănânce nici o jertfă pentru păcat din al cărei sânge se va aduce în Locul Preasfânt pentru facerea ispășirii. Știm că aceasta se referă numai la jertfa pentru păcat din marea Zi a Ispășirii și la jertfa pentru preot și pentru întreaga adunare. Însă în versetul 29 se spune: „Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea“. Aici în mod sigur putem vedea pe fiii lui Aaron, da, se pare chiar că nu se amintește deloc de Aaron. Cu toate că în versetul 26 este prezentat mai întâi numai Domnul Isus în exercitarea slujbei Sale preotești, vedem apoi în versetul 29 că și noi suntem uniți cu El în această slujbă.

Nu ne izbește ce accent se pune în această lege pe sfințenie? La arderea-de-tot și la jertfa de mâncare am înțelege-o mai repede. În arderea-de-tot este prezentată desăvârșirea lucrării de pe cruce, prin care Domnul a slăvit pe Dumnezeu și în jertfa de mâncare desăvârșirea vieții Sale minunat de curată și sfântă pe pământ. Însă ca jertfă pentru păcat, Domnul Isus S-a făcut una cu păcatele noastre și a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21). Tocmai de aceea Dumnezeu dorește totuși ca noi să fim influențați de faptul că Domnul Isus personal a fost total despărțit de păcat. În timp ce El purta păcatele noastre și a fost făcut păcat și judecata necruțătoare a lui Dumnezeu L-a lovit, El era totuși pe deplin despărțit pentru Dumnezeu. Tocmai această desăvârșită sfințenie personală a Sa, care a urât păcatul și l-a detestat, a făcut lucrarea de pe cruce așa de îngrozitoare pentru El. „Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține“ (Psalmul 69.2). Pe de altă parte tocmai în judecata lui Dumnezeu față de Domnul Isus a ieșit la iveală cât de mare era sfințenia lui Dumnezeu. El, Cel despre care Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați“, trebuia să strige pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai

părăsit?“ De aceea citim în versetele 25 și 29 cuvintele: „Este un lucru preasfânt“. Și de trei ori se vorbește despre un Loc Sfânt sau Locul Preasfânt. Și tot ce venea în atingere cu carnea jertfei pentru păcat devenea sfânt.

Prima indicație cu privire la jertfa pentru păcat spune că trebuia tăiată în locul unde se tăia arderea-de-tot, adică înaintea Domnului. Ce realitate minunată! Am văzut ce este arderea-de-tot. Este partea lucrării Domnului Isus care rezultă din cerințele drepte ale lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre și la starea noastră păcătoasă. Este a cincea parte pe care Domnul Isus a plătit-o pe deasupra a ceea ce noi am luat pe nedrept. Am văzut de asemenea că pe această bază noi am fost primiți în Cel Preaiubit și am fost așezați în împărăția Fiului dragostei Sale, da, am fost binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească, făcuți copii ai lui Dumnezeu și am primit un loc în casa Tatălui, unde vom fi veșnic. Deja acum Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în noi, ca să ne conducă prin lume, să ne reprezinte în orice stare înaintea lui Dumnezeu și să fie aici pe pământ Mijlocitorul nostru, care Se ocupă cu noi ca aici pe pământ să ne bucurăm de toate binecuvântările duhovnicești care vor fi odată în cer partea noastră. Toate acestea sunt roadele arderii-de-tot.

Când eu vin la Dumnezeu cu o jertfă pentru păcat, El este îngrijorat că eu aș putea uita ce a făcut Domnul Isus pentru mine, pentru că eu mă uit la păcatele mele. Acest pericol este realmente prezent. Nu a avut fiecare din noi experiența aceasta, mai ales în prima perioadă după întoarcerea noastră la Dumnezeu, când noi știam deja că păcatele ne-au fost iertate? Cât de dezamăgiți am fost deseori de noi înșine, căci am văzut așa de multe greșeli la noi! Ne gândeam probabil chiar că acum păcătuim mai mult decât odinioară. Nu, noi nu păcătuim mai mult ca odinioară, numai că acum recunoaștem păcatul, cum nu făceam odinioară. Nu ne-am întrebat câteodată: „Sunt eu cu adevărat credincios? Mă poate primi Dumnezeu așa? Totuși este imposibil ca cineva care s-a întors la Dumnezeu să fie așa!“ Însă Dumnezeu spune: „Adu jertfa pentru păcat, ca prin aceasta tu să vezi cât de îngrozitor este ceea ce tocmai ai făcut, încît Domnul Isus a trebuit să sufere pentru aceasta. Însă adu jertfa pentru păcat în locul unde era tăiată arderea-de-tot, pentru ca tu să vezi în același timp că Domnul Isus a înfăptuit lucrarea într-un mod așa de minunat, că nu numai acest păcat a fost șters dinaintea lui Dumnezeu Cel drept, ci El M-a slăvit nespus de mult“. Înseamnă, în imaginea jertfei pentru vină, că El a plătit pe deplin vina noastră și a adăugat a cincea parte pe deasupra, așa încît Dumnezeu este mai mult decât satisfăcut. Ce realitate minunată! Noi venim cu inimile adânc lovite și conștienți de ce noi am făcut și cât de răi suntem din fire și apoi Dumnezeu spune: „Privește la Domnul Isus ca ardere-de-tot. El a făcut mult mai mult decât a pune totul în ordine, căci El a plătit a cincea parte mai mult“. Atunci, cu toată smerenia și toată pocăința și tristețea noastră cu privire la ceea ce noi am făcut și ce suntem noi, va fi totuși bucurie în inima noastră că El a făcut toate bine. Putem chiar să cântăm în aceste momente:

Mielul este odihna sufletului meu,
Pe El îl ador plin de uimire.
Toate, toate păcatele mele
Au fost îndepărtate de sângele Său.

Să observăm că acestea sunt spuse nu celui care aduce jertfa, ci lui Aaron și fiilor săi. Într-adevăr, cel care aducea jertfa trebuia s-o taie. Însă Dumnezeu, de la fiecare care a păcătuat, nu așteaptă o mare înțelegere. De aceea în grija Sa,

El încredințează misiunea lui Aaron (Domnului Isus) și fiilor lui Aaron (credincioșilor duhovnicești) ca să aibă grijă ca vinovatul să taie jertfa pentru păcat în locul unde se taie arderea-de-tot „ca nu cumva cineva să fie doborât de prea multă mâhnire“ (2 Corinteni 2.7).

Mai departe se spune: „Preotul care va aduce jertfa pentru păcat, acela s-o mănânce; să fie mâncată într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii“ (versetul 26). Repet, aceasta a fost spusă lui Aaron și fiilor săi. Domnul Isus este deci primul care mănâncă jertfa pentru păcat. A mânca înseamnă că ceea ce vorbește de păcatul însuși și de jertfa pentru acest păcat, să lași să pătrundă înăuntrul tău. Înseamnă deci a te face una cu păcatul. Aceasta a făcut-o Domnul Isus pe cruce. Acolo El a purtat păcatele mele în trupul Său și a zis: „Sunt fărădelegile Mele“ (compară Psalmul 40.12). El le-a purtat în trupul Său pe cruce și, așa cum am văzut în Leviticul 16.21, toate le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu ca păcatele Lui, cu toate că erau păcatele mele. El S-a făcut pe deplin una cu mine.

Nu era pentru Domnul Isus o problemă exterioară, formală, atunci când a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre. El S-a făcut pe deplin una cu noi și a simțit murdăria păcatelor noastre în așa fel ca și cum ar fi fost păcatele Sale, cu toate că El în Sine era curat și sfânt. Dar pentru că sentimentele Sale nu erau distruse ca la noi prin păcatele care locuiesc înăuntru, El a simțit mult mai puternic mizeria și grozăvia păcatelor. El S-a făcut una cu mine, ca și cum El ar fi înfăptuit acest păcat. Prin aceasta El este în stare să exercite slujba preoțească.

Însă în versetul 29 se spune: „Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea“. Prin aceasta sunt amintiți fiii lui Aaron. Este deci o slujbă pe care noi ca fii ai lui Aaron o avem de înfăptuit, când unul dintre noi a păcătuit. Noi, ca preoți exercităm atunci slujba pe care Domnul Isus o face în chip desăvârșit, căci noi ca unii care suntem ai Săi, care practic suntem preoți, avem voie s-o facem. Noi mănâncăm jertfa pentru păcat, adică ne facem una cu păcatele poporului lui Dumnezeu și cu acel unul singur care a păcătuit. Așa a făcut și Daniel în Daniel 9.3-20, când spune: „Noi am păcătuit“, în timp ce despre el se putea spune: „Tu ești preaiubit“ (versetul 23). Practic el nu a luat parte la aceste păcate, însă el s-a făcut totuși una cu păcatele poporului lui Dumnezeu și spune: „Noi am păcătuit“ (vezi și Ezra 9 și Neemia 9).

Așa putem și noi veni la Dumnezeu, când ne-am făcut una cu păcatul adunării sau al unuia din adunare, nu cu faptele noastre. Însă trebuie să se întâmple așa cum citim aici: „Să fie mâncată într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii“ (versetul 26). Nu ne putem face una cu păcatul, în timp ce noi înșine îl facem, căci aceasta ar însemna să te faci una cu fărădelegea. Se spune aici: „Să fie mâncată într-un loc sfânt“. Înseamnă că trebuie să ne facem una cu păcatul înaintea feței lui Dumnezeu și să luăm vina asupra noastră, așa cum a făcut-o Domnul pentru noi. Ce slujbă minunată este aceasta, să intervii ca preot pentru fratele și sora care au păcătuit, să faci slujba pe care a făcut-o Domnul Isus pentru noi. Avem nevoie să exercităm această slujbă, pentru ca să reabilităm pe fratele și pe sora, să-i aducem înapoi în deplină părtașie cu Domnul și la aducerea jertfei pentru păcat. Dumnezeu ne cheamă la această slujbă! Noi însă o putem face, numai dacă mănâncăm carnea jertfei pentru păcat și prin aceasta ne facem una cu fratele sau cu sora în păcatul lor.

Urmează apoi ceva care ne arată seriozitatea acestui păcat, care deseori în ochii noștri este un lucru mic, ca astfel să dea la iveală adevărata smerenie. E bine ca noi să învățăm să cunoaștem ce este adevărata smerenie. Nu este ceea

ce se face când se spune: „am greșit“, atunci când s-a descoperit ceva. Pe când Acan, în Iosua 7, nu mai putea să tăgăduiască, pentru că sorțul a căzut pe el, el spune: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului lui Israel“. Însă Domnul nu a primit această mărturisire, deoarece ea a fost făcută numai pentru că tăgăduirea nu mai avea sens. Nu numai el, ci și soția sa, copiii săi și vitele sale trebuiau ucise cu pietre, pentru că el i-a atras pe toți în păcatul său. Păcatul pe care eu îl fac aduce totdeauna cu sine consecințe dăunătoare pentru alții, căci el pătează pe alții, cu care eu vin în legătură. Aceasta o vedem și la Core, Datan și Abiram. Și familiile lui Datan și Abiram au mers vii în adânc. Așa a fost ucisă cu pietre toată familia lui Acan și a suferit aceeași judecată ca și el. El i-a murdărit și prin aceasta ei au devenit vinovați împreună cu el. Fapta s-a petrecut în cortul său și prin aceasta ei erau vinovați cu toții, pentru că ei toți au văzut ce s-a întâmplat.

„Oricine se va atinge de carnea ei, va fi sfințit.“ Înseamnă că tot ce vine în atingere cu jertfa pentru păcat este pus deoparte pentru Dumnezeu și nu are legături nici cu lumea și nici cu altceva. „Dacă va sări sânge din ea pe vreun veșmânt, locul stropit cu sânge să fie spălat într-un loc sfânt“ (versetul 27). Îmbrăcămintea este în Scriptură o imagine a obiceiurilor noastre, a comportamentului nostru, adică a ceea ce alții văd la noi. Un proverb spune: haina face pe om. Dacă eu am adus cu adevărat o jertfă pentru păcat și dacă din pricina faptelor mele m-am smerit înaintea lui Dumnezeu, atunci aceasta se va vedea și în umblarea mea. Influența asupra obiceiurilor mele, asupra a ceea ce alții văd la mine va fi vizibilă. Adevărata smerenie a inimii se va arăta în comportarea mea exterioară. De aceea se spune aici: „Dacă va sări sânge din ea pe vreun veșmânt, locul stropit cu sânge să fie spălat într-un loc sfânt“. Când eu am păcătuit și ajung la o pocăință adevărată, atunci eu îmi voi verifica și purtarea mea exterioară într-un loc sfânt, în prezența lui Dumnezeu și voi întrebuința Cuvântul lui Dumnezeu pentru aceasta. Atunci voi judeca și ceea ce era greșit. Orice păcat înfăptuit de mine exercită o influență asupra comportării mele exterioare. Dacă eu lăuntric m-am îndepărtat de Dumnezeu, umblarea mea nu poate fi în armonie cu slava casei lui Dumnezeu, căci eu n-am lumină și practic n-am nici o legătură cu Dumnezeu. În felul acesta smerenia și adevărata judecată de sine va face totdeauna ca și umblarea mea în exterior să fie curățită prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin aceea că eu mă verific în lumina lui Dumnezeu. Atunci va deveni vizibil că prin judecata de sine, eu am fost curățit cu adevărat.

Mai departe se spune: „Vasul de pământ în care se va fierbe, să se spargă“ (versetul 28). Expresia „vas“ o cunoaștem și din Noul Testament. În Romani 9 și în 2 Timotei 2 se vorbește de exemplu de vase de cinste și vase de necinste (compară și cu 1 Tesaloniceni 4.4). Prin aceasta este amintit omul, care este format ca să fie folositor. Expresia vas „de pământ“ indică în mod deosebit caracterul omului. „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țarina pământului“ (Geneza 2.7). „Primul om este din pământ“ (1 Corinteni 15.47). Chiar cuvântul Adam înseamnă probabil „pământ“ sau „din pământ (roșu)“. De mai multe ori omul este caracterizat prin cuvântul ebraic adam, de exemplu Geneza 1.26,27; 2.7,8,15,16,18,20; Psalmul 8.4 („Fiul Omului“) etc. Cuvântul om este întrebuințat aici și ca noțiune de specie. Expresia „vas de pământ“ arată pe om ca fiind creat de Dumnezeu, ca să-I slujească (Coloseni 1.16; „pentru El“) însă întocmit din pământ, adică încărcat cu slăbiciunea creaturii. După căderea în păcat, omul a devenit prin aceasta un om cu o natură păcătoasă, dușmană față de Dumnezeu.

Prin nașterea din nou, omul primește un nou conținut, un lăuntru nou, viața cea nouă. Prin locuirea Duhului Sfânt el primește și o putere nouă,

dumnezeiască. Însă este prezentă și carnea, vechiul conținut. Chiar când carnea este influențată religios, ea vrea totdeauna să facă și să fie ceva. De aceea atunci când, de exemplu, vestește Evanghelia sau explică gândurile lui Dumnezeu, ea se bazează pe darurile omenești, pe care le-a acordat Dumnezeu, Creatorul. Într-adevăr, i-au fost date multe lucruri ca să slujească pe Domnul cu ele. Așa dă Domnul daruri slujitorilor săi după propria lor aptitudine (Matei 25.15) și îl pune deoparte pe Pavel pe când era încă în pântecele mamei sale, ca să-l pregătească pentru slujba pe care el urma s-o exercite după întoarcerea sa la Dumnezeu. Însă aceste daruri naturale sunt stricate și prea slabe ca să aducă vreun rezultat duhovnicesc. De aceea ele sunt folositoare numai când sunt întrebuițate în supunere totală față de Domnul Isus și în puterea Duhului Sfânt. Păcatul pentru care cel vinovat aduce jertfa pentru păcat este prin natura sa prezent în trup, în „vasele de pământ”. Înțelegem, deci, de ce vasele de pământ trebuiau sparte. O explicație practică pentru aceasta găsim în 2 Corinteni 4.7-11, unde vedem cum a procedat Domnul cu apostolul Pavel. El i-a dat misiunea să vestească lumina Evangheliei Slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”. Însă el poseda această comoară într-un vas de pământ și aceasta era puterea imensă a lui Dumnezeu, nu era de la el. Ca să ajungă la aceasta, Domnul l-a lăsat să meargă prin cele mai grele împrejurări, din care puterile și aptitudinile sale naturale, omenești nu puteau nicidecum să-l elibereze. El era „dat la moarte din cauza lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor” (2 Corinteni 4.11) și „purtând întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea lui Isus”. Așa a învățat el să înfăptuiască în mod practic ceea ce el a descris în Coloseni 3.3 ca stare a tuturor creștinilor: „voi ați murit”.

De fiecare dată când eu păcătuiesc, devin conștient de stricăciunea firii păcătoase a omului natural. Când apoi aduc o jertfă pentru păcat, eu văd sub cruce că omul natural este atât de stricat, încît Dumnezeu nu poate să facă nimic altceva cu el, decât să-l judece în Domnul Isus, pe cruce (Romani 8.3). Atunci înțeleg în mod practic ce înseamnă: „că în mine, adică în firea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18). Când apoi învăț să aplic în mod practic faptul că eu am murit cu Hristos, atunci va dispărea încrederea în sine și încrederea în aptitudinile mele. Așa cum s-a spus, Domnul poate întrebuița aptitudinile mele pe care El mi le-a dat, în slujba Sa, ca de exemplu darul vorbirii, o memorie bună, o voce frumoasă etc. El tocmai în acest scop mi le-a dat! Însă exercițiile legate de aducerea jertfei pentru păcat disting încrederea mea în tot ce iese la iveală din eul meu, încît atunci eu mă sprijin numai pe Domnul cel slăvit în cer, al cărui slujitor sunt eu și care mi-a dat misiunea să fie lucrarea în dependență totală și în ascultare deplină și prin Duhul Sfânt, în a cărui putere darurile duhovnicești pe care mi le-a dat Domnul Isus să se exercite (Efeseni 4.8-12; 1 Corinteni 12.4-11). În felul acesta „vasul de lut în care se fierbe carnea jertfei pentru păcat se sparge”, adică cel care aduce jertfa prelucrează înăuntrul său judecata pe care a suferit-o Domnul Isus ca jertfă pentru păcat.

Prin aceasta se confirmă și se subliniază încă o dată că adevărata smerenie și adevărata judecată de sine nu se limitează numai la acel păcat înfăptuit, ci mult mai mult, la starea care a permis înfăptuirea acestui păcat, da, se referă la stricăciunea totală a omului. David exprimă aceasta prin următoarele cuvinte: „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea” (vezi Psalmul 51.5-8). Îmi dau seama apoi, Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate când spune că orice gând, orice cuvânt, orice faptă pe care eu o fac din inițiativă proprie fără să iau în considerare autoritatea lui Dumnezeu și a Domnului Isus este păcat. Tot ce vine de la mine însumi este păcat! Cine a recunoscut aceasta, mărturisește zilnic înaintea Tatălui că tot ce iese din el

însuși este păcat și chiar și despre acelea de care el nu-și poate aminti. El știe că tot ce nu a ieșit din viața sa cea nouă, pe care el a primit-o prin nașterea din nou și tot ce nu este lucrat prin Duhul Sfânt este păcat. La acela care înfăptuiește practic aceasta, s-a spart vasul de pământ.

Apoi se spune: „dacă s-a fiert într-un vas de aramă, vasul să fie frecat și spălat cu apă“ (versetul 28). Așa cum am văzut la studiul capitolului 16 din Levitic, arama vorbește despre o dreptate pe care focul mistuitor al judecății lui Dumnezeu nu o poate consuma. Aceasta o vedem și în Numeri 16, când cei 250 de bărbați s-au unit cu Core, Datan și Abiram și au pătruns cu cădelnițele de aramă înaintea lui Dumnezeu. Atunci a căzut foc din cer și a mistuit pe cei 250 de bărbați, însă cele 250 de cădelnițe n-au fost mistuite. Dumnezeu a poruncit apoi ca cele 250 de cădelnițe să se întrebuițeze pentru îmbrăcarea altarului de aramă. Pe acest altar trebuia să ardă tot timpul focul lui Dumnezeu, însă el nu era mistuit, cu toate că era din lemn. Vedem în aceasta pe Domnul Isus, așa cum El S-a revelat pe pământ. În Persoana Sa și în umblarea Sa nu s-a găsit nimic care să fie mistuit prin sfințenia verificatoare a lui Dumnezeu, căci El era în totul drept. Această dreptate am primit-o și noi prin nașterea din nou, pe când Hristos a devenit viața noastră. Viața cea nouă nu păcătuiește! Urăște păcatul și nu vrea și nici nu poate păcătui. Însă în viața noastră practică se arată deseori legăturile cu firea păcătoasă. Eu nu arăt tot timpul omul cel nou, ci deseori acțiunea firii păcătoase. De aceea vasul trebuie frecat și spălat cu apă. Ceea ce iese la iveală din firea păcătoasă trebuie frecat, ca prin aceasta să rămână numai ceea ce provine din omul cel nou. Pentru aceasta trebuie întrebuițată apa (o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu în puterea sa curățitoare) asupra vieții mele practice, așa încât toate arătările firii păcătoase să dispară și să rămână numai acelea care aparțin vieții celei noi. Cred că putem lega aceste două lucruri de Coloseni 3.5-10 unde se spune:

„Dați morții mădulele voastre care sunt pe pământ... lepădați... Nu vă mințiți unii pe alții, căci v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință deplină, după chipul Celui care l-a creat...“ etc.

Aceasta trebuie să fie totdeauna legată de judecata de sine înaintea lui Dumnezeu, cu privire la păcatele pe care le-am înfăptuit.

Cum ar putea fi altfel! Când eu mă smeresc cu adevărat cu privire la un păcat și văd la cruce grozăvia reală a ceea ce am făcut și vin la adevărata judecată de sine, atunci aceasta va avea o influență și asupra purtării mele. Dacă în practică eu mă comport ca și mai înainte, atunci frații și surorile trebuie să se îndoiască de faptul că m-am smerit cu adevărat. Potrivit gândurilor lui Dumnezeu, judecata de sine conduce la curățirea practică, așa încât în umblarea mea nu se va mai vedea atât de mult omul cel vechi, ci mult mai mult omul cel nou. Slujba preotului - adică slujba Domnului Isus, însă apoi și slujba noastră - trebuie să lucreze la acela, nu prin arta convingerii și nici prin amenințări, ci prin mijloace duhovnicești.

De aceea se spune apoi: „Orice bărbat dintre preoți să mănânce din ea; este un lucru preasfânt“ (versetul 29). „Orice bărbat“ sunt acei frați și acele surori care prin energia duhovnicească pot să înfăptuiască poziția preotească. Orice copil al lui Dumnezeu este un preot. Însă aceia care înfăptuiesc aceasta prin energie „bărbătească“, ar trebui potrivit gândurilor lui Dumnezeu să se facă una cu frații și surorile care au păcătuțit, pentru ca această persoană prin ei să fie pusă în ordine. Pentru aceasta numai acela este în stare, care este „bărbătesc“, adică posedă putere duhovnicească. Adeseori, cu inimile noastre

slabe și reci, găsim mai ușor să ardem jertfa pentru păcat, ca și Eleazar și Itamar (vezi Leviticul 10.16-19), decât s-o mâncăm. Această ardere arată un duh de judecată, ceea ce este în contrast cu a te face una cu păcatul unuia sau al întregii adunări, așa cum găsim la Moise, Ezra, Neemia și Daniel (Exodul 32.31; Ezra 9; Neemia 9; Daniel 9). Ce se obține, deci, când fratele sau sora a fost adusă înapoi? Atunci Dumnezeu a devenit mai bogat, căci El a primit o jertfă pentru păcat. Atunci și fiii lui Aaron au devenit mai bogați, căci ei au trecut prin exerciții duhovnicești, ceea ce face această slujbă preoțească și prin aceasta ei au avut practic părtașie cu Domnul în slujba Sa ca Mijlocitor.

Însă și persoana în cauză a devenit mai bogată. Îmbrăcămintea ei s-a spălat, vasul de pământ s-a spart, arama a fost frecată și spălată cu apă, așa că multe care au împiedicat viața ei duhovnicească au fost îndepărtate. Ei au trecut prin toate exercițiile duhovnicești pe care le-am văzut aici. Ea a văzut păcatul în toată urâtenia lui, însă și desăvârșirea lucrării Domnului Isus, care totdeauna este mai mare decât păcatele noastre. În felul acesta toți cei care au fost afectați, au devenit mai bogați. Chiar păcatul, care a fost îndreptat împotriva naturii sfinte a lui Dumnezeu, prin har a devenit un mijloc prin care toți cei care au fost afectați, au devenit mai bogați. Și Adunarea devine mai bogată, pentru că au fost îndepărtate toate greutatea din mijlocul poporului lui Dumnezeu și legătura dintre ei a fost consolidată. Starea ei duhovnicească a devenit mai înaltă, pentru că toată partea „bărbătească“ a preoților s-a făcut una cu răul, prin aceea că au mâncat jertfa pentru păcat. Simțămintele lor sunt mai mult în concordanță cu simțămintele preoțești ale Domnului Isus și prin aceasta ei au o părtașie mai strânsă cu El. În afară de aceasta, acela care a păcătuit și s-a reîntors este mai duhovnicesc decât a fost vreodată mai înainte. Să ne dăruiască Dumnezeu, ca noi toți să urmăm această linie dreaptă, ca și la noi să poată fi obținute aceste rezultate minunate.

Cât de minunat este Cuvântul lui Dumnezeu! Ne dă răspuns la toate întrebările și rezolvare la fiecare greutate. Însă pentru aceasta este neapărat necesar ca noi să citim Cuvântul - să-l citim cu rugăciune - și prin aceasta să învățăm să-L cunoaștem mai bine pe Domnul Isus și să vedem ce înseamnă lucrarea Sa. Atunci recunoaștem mai bine grozăvia păcatului, însă și drumul pe care toate pot fi îndreptate, tot ceea ce noi am distrus, așa încât starea noastră după aceea poate fi mai bună decât a fost vreodată mai înainte. Dacă un os s-a spart, locul rupturii după vindecare este mai tare decât mai înainte. Această lecție duhovnicească o găsim aici. Ce părtașie minunată vom cunoaște, ce atașament va domni între noi ca frați și surori și ce mărturie minunată despre harul lui Dumnezeu și slava Domnului Isus am prezenta înaintea lumii și față de ceilalți credincioși, dacă am urma totdeauna acest drum! Ce bucurie ar fi atunci în inimile noastre și în inima Domnului Isus, care este în mijlocul nostru! Ce bucurie și pentru inima lui Dumnezeu, care locuiește în casa Sa! Să ne dăruiască Dumnezeu tuturor aceasta!